

Сільський зелений туризм: значення і вплив на стійкий розвиток регіонів

Олійник Т.Г., к.е.н., старший викладач кафедри економіки підприємств,
Миколаївський національний аграрний університет

В останні роки відбувається значне зростання попиту на відпочинок в сільській місцевості. Сільський зелений туризм - один із найперспективніших видів відпочинку в Карпатах, на Чорноморському та Азовському узбережжі, Поліссі, Поділлі та інших куточках України.

Для сільських мешканців цей вид туризму є найкращим стимулом для започаткування й розвитку підприємницької діяльності, що дає додаткові прибутки та підвищує рівень зайнятості членів сільських родин. Крім цього, діяльність сільських громад з організації сервісу сільського туризму стимулює облаштування сільських осель і благоустрій сільської місцевості, створює додаткові шляхи наповнення місцевих бюджетів, перетворюється на вагомий чинник перспективного розвитку сільських територій [2]. Тому дослідження можливостей та шляхів розвитку діяльності сільського зеленого туризму є актуальним. Питання розвитку сільського зеленого туризму розкрито в роботах Бирковича В.І., Васильєвої Н.В., Прокопи І.В., Рутинського М.Й. та ін.

Сільський зелений туризм - це специфічна форма відпочинку в приватних господарствах сільської місцевості з використанням майна та трудових ресурсів особистого селянського, підсобного або фермерського господарства, природно-рекреаційних особливостей місцевості та культурної, історичної та етнографічної спадщини регіону [1].

Головними словосполученнями, що характеризують сільський зелений туризм, є "відкритий простір", "близькість природи", "радість життя", "свобода руху". Цьому виду туризму надають перевагу особи, що зацікавлені працею у сільському господарстві, ремеслами, звичаями чи святкуваннями.

Пріоритетність розвитку сільського зеленого туризму в усіх регіонах України зумовлена такими обставинами:

- Регіони України володіють значним, досі ще мало освоєним, рекреаційним потенціалом, що потребує пошуку альтернативних ефективних стимулів для його раціонального використання у відпочинково-туристичних цілях.
- Збережена етнокультурна самобутність історичних країв нашої держави (Буковина, Покуття, Закарпаття, Волинь, Поділля, Слобожанщина тощо) виступає ексклюзивною міжнародно-туристичною конкурентною перевагою, що дозволить нашій країні бути серед основних осередків розвитку сільського туризму на Європейському континенті.
- Розвиток сільського зеленого туризму стимулює мале підприємництво, важливе для відродження традиційного господарського укладу й оздоровлення економіки аграрних районів нашої держави.
- Поширення в Україні практики організації агрорекреаційного сервісу вирішує низку напружених соціальних проблем регіонів, зокрема, масового безробіття, закордонного заробітчанства, складного соціального клімату тощо.
- Практика організації для туристів відпочинку на селі сприяє зміні екологічної свідомості сільського населення, тому здатна відігравати важливу роль у збереженні довкілля [3].

Сприяння розвитку сільського туризму має стати невід'ємною складовою державної регіональної політики, одним із шляхів вирішення питання зайнятості населення та соціально-економічного розвитку на селі.

Список використаних джерел

1. Биркович В. Сільський зелений туризм - пріоритет розвитку туристичної галузі України //Стратегічні пріоритети. - 2008. - № 1. - С. 138-143.
2. Васильєв В.П. Сільський зелений туризм //Туризм сільський, зелений. - 2007. - № 4. - С. 4-6.
3. Рутинський, М. Й. Сільський туризм [Текст] : навчальний посібник / М. Й. Рутинський, Ю. В. Зінько. К. : Знання, 2006. 272 с